

Seurakunta marssilla Hepr. 10:19-25

19. Meillä on siis, veljet, **rohkea luottamus** siihen, että **Jeesuksen veren kautta** meillä on **pääsy kaikkeinpyhimpään**

20. uutta ja elävää tietä myöten, jonka hän on vihkinyt meille esiripun, **oman lihansa, kautta.**

21. Koska meillä on **suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana,**

22. astukaamme esiin **vilpittömin sydämin,** täydessä **uskon varmuudessa,** sydän **vihmottuna puhtaaksi pahasta**

omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä.

23. Pysykäämme horjumatta **toivon tunnustuksessa,** sillä **lupauksen antaja on uskollinen.**

24. **Pitäkäämme huolta toisistamme** rohkaisuksi **rakkauteen ja hyviin tekoihin.**

25. Älkäämme jättäkö **yhteistä kokoontumistamme,** niin kuin muutamien on tapana, vaan **kehottakaamme toisiamme** entistäkin enemmän, kun **näette tuon päivän lähestyvän.**

Seurakunta marssilla

Millaista on uskovan ihmisen ja kristillisen seurakunnan vaellus? Mihin hän on matkalla? Mikä on hänen ja seurakunnan tehtävä matkan varrella? Kuka on tien päämäärään valmistanut? Kuka matkan tekoa viitoittaa ja matkaseuruetta hallitsee? Mitä usko, toivo ja rakkaus nivoutuvat matkantekoon? Näihin aiheisiin siirtyy nyt Hepralaikirjeen kirjoittaja, kun hän lähtee kuvaamaan kohti taivaallista kaikkeinpyhintä kohti vaeltavaa seurakuntaa ja soveltaa siihen edelleen kuvaa ilmestysmajasta ja temppelistä, joissa on esipiha, pyhä ja kaikkeinpyhin kuitenkin sillä erotuksella, että väliverho pyhän ja kaikkeinpyhimän väliltä on reväisty auki. Näköala pääväärään ja pääsy Isä Jumalan luo on avoin.

Seurakunta – Jumalan temppeli

Kristillinen seurakunta on Jumalan temppeli. Sen pää Jeesus Kristus istuu Isän oikealla puolella. Perille on päässyt jo suuri joukko pelastettuja niin vanhan liiton kuin uudenkin puolelta. Jokaisessa tiellä vaeltajassa asuu Pyhä Henki, ja siksi yksittäinen uskova samalla kuin koko pelastettujen seurakunta on Jumalan temppeli Kristuksessa. Seurakunta on maailmasta ulos kutsuttujen joukko, he ovat siirtyneet maailman esipihalta sisälle temppelin pyhään osaan. Sen läpi eli tämän ajallisen matkansa loppuun kulkeneina tai Kristuksen toisen tulemisen hetkellä he pääsevät lopulliseen päämääräänsä Jumalan kirkastettuun kotiin, jossa Herra Jeesus heitä odottaa.

Papisto pyhässä palveluksessa

Täällä ajassa uskova ja seurakunta kulkee siis temppelin pyhän sisällä. Sehän oli se paikka, jossa vanhan liiton papit suorittivat pappispalvelustaan. Pietari kuvaa tätä pelastettujen uskovien pappispalvelusta seuraavasti:

Rakentukaa itsekin elävinä kiviä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhra-taksenne hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mie-luisia. ... Te sen sijaan olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo ja omaisuuskansa julistaaksenne hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valoonsa. (1. Piet. 2:5,9)

Vastaavasti Ilmestyskirja kuvaa, miltä taivaasta katsottuna näyttää yhä maan päällä kohti päämäärää vaeltava seurakunta ja miksi se on sellainen kuin on. Perille päässeet laulavat Kristuksen, Teurastetun Karitsan kunniaa:

"Sinä olet arvollinen ottamaan kirjakäärön ja avaamaan sen sinetit, sillä sinut on teurastettu ja sinä olet verelläsi ostanut Jumalalle ihmiset kaikista sukukunnista, kielistä, kansakunnista ja kansanheimoista. Sinä olet tehnyt heidät kuningaskunnaksi ja papeiksi meidän Jumalallemme, ja he tulevat hallitsemaan maan päällä." (Ilm. 5:9-10)

Pappispalvelus sisältää siis Herran tekojen julistamista sekä toinen toisillemme mutta erityisesti niille, jotka ovat vielä maailmassa esipihan puolella. Kuninkaallisten pappien eli uskovien tehtävä on myös uhrata kiitoksen ja ylistyksen sekä rakkauden palvelun uhreja Herralle. Myöhemmin heillä tulee olemaan kuninkaallinen hallintavalta yhdessä Kristuksen kanssa, kun hän tulee takaisin.

Vapaa pääsy Isän sydämelle

Täällä maan päällä taisteleva seurakunta ei ole vielä perillä, mutta rukouksessa ja palvonnassa sillä on Jeesuksen veren tähden täysin vapaa pääsy Isän luokse ja seurakunnan Pään Jeesuksen luokse kaikkeinpyhimpään. Uskova ei ole tässä maailmassa vaeltaessaankaan enää tästä maailmasta vaan kulkee kaiken aikaa pyhän sisällä. Sen pyhyys on Kristuksen verellä hankittua täydellistä, iankaikkista ja kertakaikkista pyhyyttä, joka ympäröi sitä niin kuin ilmestysmajan pyhän telttakangas sen sisällä palvelevia pappeja. Vaeltaessaan pyhän telttakankaan alla uskova ja seurakunta haluaa myös Jeesuksen veren puhdistavan vaikutuksen alla pyhittyä kohti Kristuksen kuvan kaltaisuutta.

Nyt kirjeen kirjoittaja haluaa opettaa, millaista tuo seurakunnan vaellus pyhän sisällä tulee olla. Hän osoittaa, millä tavalla Pyhä Henki omiaan ja koko taistelevaa ja perille kurottautuvaa seurakuntaa käsittelee saadakseen siitä itselleen käyttökelpoisen, hyödyllisen myös muiden pelastukseksi ja Jumalan nimen kunniaksi.

Valmistettu tie

Meillä on siis, veljet, rohkea luottamus siihen, että Jeesuksen veren kautta meillä on pääsy kaikkeinpyhimpään uutta ja elävää tietä myöten, jonka hän on vihkinyt meille esiripun, oman lihansa, kautta. (19-20)

Tuntemattomassa maastossa kulkeva ihminen tarvitsee kartan ja kompassin löytääkseen oikean tien ja päästäkseen perille. Usein meille opetettiin lapsena, että Raamattu on kartta ja omatunto on kompassi. Niitä seuraten löytää perille! Tosi-asiaassa karttaa ja kompassia paljon turvallisempi ja varmempi tapa löytää on se, että joku joka tuntee tien entuudestaan opastaa meitä ja kulkee vierellämme.

Tämä jälkimmäinen tapa on uskovan kristityn tapa, sillä Jeesus sanoo: *"Minä olen tie, totuus ja elämä. Ei kukaan tule Isän luo muuten kuin minun kauttani."* (Joh. 14:6) Herra ei ikään kuin lyö käteemme karttaa ja kompassia ja sano: "Yritä selvitä näillä perille!" Ei, hän itse lähtee ja kulkee koko matkan kanssamme, lahjoittaa voimansa ja viisautensa Jumalan sanan kautta Pyhässä Hengessä sydämiimme ja vie meidät takuuvarmasti perille. Ei olekaan mitään muuta tietä, hän on ainoa vaihtoehto päästä perille. Toisaalta hän on avoin tie jokaiselle, joka haluaa sitä kulkea. Tielle päästäkseen jokaisen on kuljettava ensin ahtaan portin läpi eli hänen on suostuttava tun-

nustamaan Jumalan osoittama totuus omasta syntisyydestään ja huudettava Jeesusta avuksi pelastajakseen.

Uusi pelastustie Jeesuksessa korvasi Vanhan testamentin vanhentuneen armotalouden. Se on viimeinen tie, joka koskaan avataan ihmisille. Ne, jotka eivät mene tätä tietä pitkin, sulkevat itsensä pois ikuisiksi ajoiksi. Se on aina vaikuttava, elävä tie. Moni kyllä yrittää tulla Jumalan luo omiin suorituksiinsa luottaen, mutta vain Jeesus-tiellä voimme tulla Jumalan luo ja elää. Vapahtaja, joka kuoli mutta nousi kuolleista, on elävä tie. Hän antaa elämän ja elävän toivon niille, jotka tielle astuvat. Taivaaseen kuljemme ristiinnaulitun Vapahtajan kautta, hänen kuolemansa on meille elämän tie.

Jeesuksen läsnäolo on meille syy siihen, että voimme olla aivan rohkeat ja tietää pääsevämme turvallisesti perille, vaikka reitti ei välttämättä ole mitenkään helppo. *"Monen ahdistuksen kautta meidän on mentävä sisälle Jumalan valtakuntaan."* (Ap.t. 14:22) Ahtaalta portilta eli mielenmuutoksen ja uskossa Jeesukseen turvautumisen portilta alkaa kapea tie. Joku on sanonut jopa niin, että "itse nuo ahdistukset ovat tie" tarkoittaen sitä, että jokaiseen vaikeuteen ja ahdistukseen sisältyy myös Herran läsnäolon suoma apu. Jeesus on avannut tien meitä varten ja siksi joudumme kulkemaan samoin kuin hänkin kuoleman, haudan ja ylösnousemuksen kautta perille kaikkeinpyhimpään eli katselemaan kasvoista kasvoihin Herraa ja Isää todellisessa kodissamme.

Kulku Jeesuksen kanssa tiellä edellyttää sitä, että joka päivä joudumme tunnustamaan syntisyytemme ja lankeemuksemme mutta saamme myös hänen Golgatalla vuotaneen sovintoverensä tähden kaikki syntimme runsain määrin anteeksi. Niin kuin vanhan liiton teurasuhrin lihan saivat papit syödä, samoin Jeesuksen veri ja ruumis on matkaravintona tiellä kohti päämäärää. Seurakunta nauttii ehtoollisen leivässä ja viinissä Jeesuksen veren ja ruumiin yhteys- ja kiitosateriana, anteeksiannetuksien ja ikuisen elämän lähteenä. Vaellus Jeesuksen kanssa tapahtuu kokonaan hänen oman voimansa varassa. Sitä ja lopullista päämääräämme kaikkeinpyhimässä Paavali kuvaa näin:

Tällä voimallaan hän (Jumala) vaikutti Kristuksessa herättäessään hänet kuolleista ja asettaessaan hänet istumaan oikealle puolelleen taivaallisissa, ylemmäksi kaikkea hallitusta ja valtaa, voimaa ja herruutta ja jokaista nimeä, joka mainitaan, ei vain tässä maailmanajassa vaan myös tulevaisuudessa. Jumala on alistanut kaiken hänen jaljojensa alle ja asettanut hänet kaiken yläpuolelle, pääksi seurakunnalle, joka on hänen ruumiinsa ja täyteytensä, hänen, joka kaiken kaikessa täyttää. (Ef. 1:20-23)

Usko toivo ja rakkaus

*Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana, astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä **uskon** varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. Pysykäämme horjumatta **toivon** tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen. Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi **rakkauteen** ja hyviin tekoihin. (21-24)*

Uudessa testamentissa toistuu kolmikko usko, toivo ja rakkaus. Tässä kirjeessä se löytyy jaksomme jakeissa 21-24 hiukan pitempänä kuin esimerkiksi Paavalin kirjeissä:

Jumalamme ja Isämme edessä me lakkaamatta muistelemme teidän työtänne uskossa, vaivannäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. (1. Tess. 1:3) ja Mutta koska olemme päivän lapsia, olkaamme raittiita, ja olkoon pukunamme uskon ja rakkauden haarniska ja kypäränämme pelastuksen toivo. (1. Tess. 5:8)

Korinttolaiskirjeen rakkauden ylistysvirressä se on muodossa:

Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme. Mutta suurin niistä on rakkaus. (1. Kor. 13:13)

Kolossalaiskirjeessä Paavali myös hiukan laajentaa samaa teemaa:

Me kiitämme aina Jumalaa, Herramme Jeesuksen Kristuksen Isää, kun rukoilemme teidän puolestanne. Olemmehan saaneet kuulla teidän uskostanne Kristukseen Jeesukseen ja rakkaudesta, joka teillä on kaikkia pyhiä kohtaan sen toivon perusteella, joka on talletettuna teille taivaissa. Tästä toivosta te olette kuulleet jo aiemmin siinä totuuden sanassa, evankeliumissa, joka tuli teidän luoksenne. (Kol. 1:3-6)

Ei erillään Jeesuksesta

Missään yhteydessä uskosta ja rakkaudesta ja toivosta ei kuitenkaan puhut erillisinä asioina, vaan ne ovat aine sidottuja Jeesuksen Kristuksen persoonaan ja työhön Hänen omissaan. On siis vain uskoa Jeesukseen ja Jeesuksessa, rakkautta Jeesukselta ja Jeesukseen, toivoa Jeesuksen ilmestymisestä.

Tänä päivänä näyttää olevan aika yleistä, että uskosta, rakkaudesta ja toivosta puhutaan jonkinlaisina hyvinä ominaisuuksina tai hyveinä, joita ihmisten pitäisi kehittää itsessään. Jotenkin kuulostaa siltä, kuin jotenkin hävettäisiin Jeesus-nimeä ja se pyrittäisiin korvaamaan sanalla usko. Mutta mistään noissa kolmessa ei ole kysymys irrallisina asioina. Niitä on vain suhteessa Jeesukseen. Jos Jeesus irrotetaan niistä, kysymys on vain ihmisen omasta uskonnollisuudesta, yrityksistä tehdä toisille hyvää ja toiveajattelusta. Jeesuksesta irrallaan usko ei vaikuta mitään, se jää pelkäksi aivouskoksi ja on täysin voimaton synnin valtaa vastaan. Aitoa rakkautta ei myöskään synny muuten kuin Jeesuksessa ilmestyneen Jumalan rakkauden vastaanottamisella, Jumalan armosta elämisellä. Toivo ilman tarrautumista Jeesuksen paluun toisiaan, on perusteetonta optimismia, joka romahtaa kuoleman hiipiessä ihmiselämään.

Uskon varmuus

Koska meillä on suuri pappi Jumalan huoneen hallitsijana, astukaamme esiin vilpittömin sydämin, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä. (21-22)

Uskon varmuus ei ole varmuutta oman uskomme lujuuteen tai kestävyYTEEN. Jos se olisi sitä, usko olisi uskoa itseensä eli uskon irvikuva, itse asiassa epäuskoa. Epäuskon olemushan on vahva usko itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa ja siksi Herran armon hylkäämistä. Uskon varmuus on varmuutta ylipappi Jeesuksen tekojen riittävydestä, kun hän vuodatti oman uhriverensä puolestamme ja astui Isän oikealle puolelle ja sieltä käsin hallitsee omaa huonettaan eli seurakuntaa. Se on täällä alhaalla temppelin pyhässä osassa marssilla kohti kaikkeinpyhintä ja taivaassa jo perille päässeiden riemuitsevassa joukossa.

Koska joka askeleella edessämme aukeaa avoin tie suoraan Isän sydämelle Jeesuksen poistettua väliverhon pyhän ja kaikkienpyhimmän välillä, meidän tulee vael-

taa valossa ja tunnustaa rehellisesti lankeemuksemme, laiminlyöntimme ja kaikki syntimme sitä mukaan kuin totuuden valo ne paljastaa. Välittömästi saamme myös turvata Jeesuksen veren puhdistavaan voimaan omistaen hyvän omantunnon. Saamme olla täysin varmat, että Jeesuksen veri riittää syvimpiin lankeemuksiimme.

Uskovan vaellus on toistuvaa, päivittäistä astumista Isän Kaikkivaltiaan ja Herran Jeesuksen Kristuksen kasvojen eteen. Vaikka emme ole vielä taivaassa vaan tähyämme kohti sitä, jokaisella askeleella pääsemme silti uskon silmin jo nyt katselemaan esiripun toiselle puolelle. Saamme kuulla Herran puheen sanassa ja saamme avata rukouksessa koko sydämemme suurelle Ylipapillemme.

Ruumis puhtaalla vedellä pestynä

Mitä tarkoittaa ilmaisu ”ruumis puhtaalla vedellä pestynä”? Herra on toki kiinnostunut meidän henkilökohtaisesta hygieniastamme ja siitä, että riittävällä peseytymisellä pidämme siitä huolen. Mutta viittaus ruumiin pesemisestä puhtaalla vedellä koskee ennen kaikkea sitä, että ennen temppelin tai ilmestysmajan pyhään osaan astumista pappien tuli peseytyä huolellisesti. Näin ollen se on yleensä ymmärretty viittaamaan kristilliseen kasteeseen, jossa syntinsä ensi kertaa tunnustanut saa armon ja puhtauden sekä osallisuuden uuteen elämään Pyhässä Hengessä niin kuin Pietari helluntaina julisti:

”Kääntykää, ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksi saamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille tämä lupaus kuuluu ja teidän lapsillenne ja kaikille, jotka ovat kaukana, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme, kutsuu.” (Ap.t. 2:38-39)

Joka kerta kun Jeesuksen veren armosta saamme syntimme ja matkavikamme anteeksi palaamme kasteessa uskon kautta saamaamme lahjaan, Jeesuksen lahjavanhurskauteen ja varmuuteen siitä, että vaellamme kaiken aikaa Kristuksen kerta-kaikkisella uhrilla täydellisesti pyhitettyinä kohti päämääräämme.

Toivon tunnustus

Pysykäämme horjumatta toivon tunnustuksessa, sillä lupauksen antaja on uskollinen. (23)

Kristityn toivo ei ole toiveajattelua siitä, että ”kaikki kuitenkin lopulta järjestyy”. Kristityn toivolla on aivan selkeästi määritelty sisältö, jonka Jumala on meille ilmoittanut Sanassaan. Se sisältää Jeesuksen paluun maan päälle kokoamaan oman seurakuntansa luokseen, viimeisen tuomion, jossa kaikki synti käsitellään, vääryyttä karsineet saavat oikeutta, väärintekijät rangaistaan ja jo ajassa pelastuksen saaneille avautuu uusi taivas ja uusi maa ikuisesti Isän ja Kristuksen ihmeellisessä valtakunnassa. Uskova kristitty tietää, että niin tulee tapahtumaan ja hän tarttuu Jumalan antamiin lupauksiin, koska tietää aiempien Jeesuksen suorittamien pelastustekojen perusteella, että Herra on uskollinen.

Nyt kirjeen kirjoittaja haluaa meidän tarttumaan lujasti toivomme tunnustukseen, sillä matkanteko täällä ajassa voi helposti lannistaa myös uskovan. Tunnustuksemme on kiteytetty esimerkiksi apostoliseen uskontunnustukseen, joka kuuluu näin:

Minä uskon Jumalaan, Isään, Kaikkivaltiaaseen, taivaan ja maan Luojaan, ja Jeesukseen Kristukseen, Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme, joka sikisi

Pyhästä Hengestä, syntyi neitsyt Mariasta, kärsi Pontius Pilatuksen aikana, ristiinnaulittiin, kuoli ja haudattiin, astui alas tuonelaan, nousi kolmantena päivänä kuolleista, astui ylös taivasiin, istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, ja Pyhään Henkeen, pyhän yhteisen seurakunnan, pyhän yhteyden, syntien anteeksiantamisen, ruumiin ylösnousemisen ja iankaikkisen elämän.

Uskontunnustuksestamme kiinni pitäminen sisältää sen, että omaksumme kaikki evankeliumin totuudet, tartumme niihin ja säilytämme niistä otteen kaikkia kiusauksia ja vastustusta vastaan. Hengelliset vihollisemme tekevät kaikkensa riistääkseen käsistämme uskomme, toivomme, pyhyytämme ja lohdutuksen, mutta meidän on pidettävä kiinni uskostamme parhaana aarteenaamme.

Meidän on tehtävä tämä niin, ettemme lähde epäilemään, kiistelemään ja pyöriskelemään luopumuksen kiusauksen kanssa. Kun olemme kerran päässet armoliittoon Jumalan ja sielujemme välillä, meidän on oltava järkkymättömiä. Ne, jotka alkavat epäroidä kristillisen uskon ja käytännön asioissa, ovat vaarassa luopua. Herran uskollisuus innostaa ja rohkaisee meitä olemaan uskollisia. Saamme luottaa enemmän hänen meille antamiinsa lupauksiin kuin lupauksiimme hänelle. Siksi saamme taisteluissamme pyytää hänen armonsa apua, jonka hän on uskollisesti luvannut meille antaa oikealla ajalla avuksemme.

Tunnustus sisältää myös sen, että sanallisesti kerromme niin Herralle itselleen kuin ympärillä oleville ihmisillekin, mitä sydämessämme uskomme. Uskontunnustus on sekä Jumalan suurien pelastustekojen ylistystä että evankeliumin julistusta. Paavali kirjoittaa siitä:

Jos sinä siis tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on herättänyt hänet kuolleista, niin sinä pelastut, sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan. (Room. 10:9-10)

Rohkaisu rakkauteen

Pitäkäämme huolta toisistamme rohkaisuksi rakkauteen ja hyviin tekoihin. (24)

Uskovan elämä ei ole yksityinen projekti. Sitä on tarkoitus elää yhdessä seurakunnan kanssa. Meillä on kaikilla suuri kiusaus itsekääseen elämään ja siksi tarvitsemme toinen toistemme rohkaisua ja Jumalan sanan kehotuksia osoittaa rakkautta.

”Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi!” Omista tarpeistamme käsin tiedämme sen, millaisia ovat toisten ihmisten tarpeet. Kun esimerkiksi meille tulee nälkä, tiedämme hyvin, miltä muistakin tuntuu heidän ollessaan nälissään. Silloin tehtävämme on käydä täyttämään toisten tarpeita. Se ei tarkoita, ettemme itse saisi myös syödä, vaan sitä, että rakkaudessa annamme ensin toisten nälkäisten saada osansa ja syömme sitten heidän kanssaan. Niinhän esimerkiksi äidinrakkaus toimii lapsiinsa nähden: Lapset saavat ensin ja vasta sitten äiti syö. Itsekäs toimii päin vastoin, ottaa ensin ja muuta saavat sen, mikä sattuu olemaan vielä jäljellä.

Seurakunnassa meidän tulee ottaa toisemme huomioon ja rohkaista esimerkillämme rakkautta ja hyviä tekoja. Kristuksen rakkaudesta osallisina meidän etuoikeutenamme on osoittaa hellästi huomiota ja välittää toinen toisistamme. Tiedämme

omasta kokemuksestamme, että meillä kaikilla on heikkouksia ja kiusauksia. Siksi rohkaisun tulee tapahtua hellästi, ei moittien, eikä herättäen vihaa.

Rakkaudessa ja hyvissä teoissa on aina kysymys omastaan pois antamista, ja siihen liittyy aina taistelu omaa itsekästä luontoa vastaan. Siksi aito rakkaus ja puhtaila motiiveilla suoritettut hyvät työt ovat Jumalan lahja meille eikä oma suorituksiamme. Hyvät työt eivät lisää pelastukseemme mitään, se on kokonaan ja vain Jumalan täydellinen lahja. Mutta rakkautta osoittamalla ja hyvillä teoilla voimme kirkastaa Jumalan meihin kohdistuvaa rakkautta muille. Paavali kirjoittaa näin:

Sillä me olemme hänen tekonsa, luodut Kristuksessa Jeesuksessa niitä hyviä töitä varten, jotka Jumala on ennalta valmistanut, vaeltaaksemme niissä. (Ef. 2:10)

Seurakunnan kokoontumiset

Älkäämme jättäkö yhteistä kokoontumistamme, niin kuin muutamien on tapana, vaan kehottakaamme toisiamme entistäkin enemmän, kun näette tuon päivän lähestyvän. (25)

Korona-aikana monet seurakunnat Suomessa ja muualla maailmassa sulki ovensa ajatellen sillä tavalla torjuvansa epidemian leviämistä ja osoittaa vastuullisuuttaan toisten ihmisten elämästä. Myöhemmin on kyllä myönnetty, että toimenpiteet olivat yliampuvia. Oli kuitenkin seurakuntia, jotka taistelivat kokoontumisvapauden puolesta aina siihen asti, että joutuivat viranomaisten hampaisiin myös ”vapaassa lännessä”. Ovensa auki pitäneet seurakunnat perustelivat päätöstään sillä, että Jumalan sana selkeästi kehottaa ja käskee uskovia kokoontumaan yhteiseen jumalanpalvelukseen. Lisäksi ihmisille on tärkeämpää päästä osalliseksi iankaikkisesta elämästä evankeliumin sanan kautta kuin pysyä pelkästään terveenä tässä ajallisessa elämässä. Kokoontumisen tärkeys näkyy myös siinä, että niissäkin maissa, missä evankeliumin julistaminen on kielletty ja joissa kristittyjä vainotaan, he haluavat tulla kokoon jopa keskiyöllä saadakseen kuulla Jumalan sanaa ja rohkaistuakseen uskossa.

Jo alkuseurakunnan aikana oli niitä kristittyjä, jotka vainon pelosta pyrkivät välttämään yhteisiä kokoontumisia. Siksi jo silloin ja yhtä lailla nyt on tarpeen korostaa sitä, ettemme hylkäisi oman raamatullisen seurakuntamme kokoontumista. Kristuksen tahto on, että hänen opetuslapsensa kokoontuisivat yhteen, joskus yksityisemmin keskustelemaan ja rukoilemaan ja säännöllisesti osallistumaan jumalanpalveluksiin. Kristillisiä kokoontumisia tarvitaan Jumalan palvontaa ja keskinäistä rakentumista varten. Pyhien yhteys on suuri apu ja etuoikeus ja keino pysyä lujana ja sinnikkäänä.

Yhteen tullessamme saamme kehottaa itseämme ja toisiamme, varoittaa itseämme ja toisiamme luopumuksen synnistä ja vaarasta. Keskinäinen rohkaisu ja myös nuhtelu rakkauden hengessä on välttämätöntä pysyäksimme uskollisena Herran seuraajina matkalla kohti lopullista kotia.

Yhteisten kokoontumisten syvin merkitys on kuitenkin siinä, että Jeesus Kristus tulee pian takaisin. Herran päivä lähestyy askel askeleelta. Silloin kaikki uskovat kailta maailman kulmilta kootaan yhteen yhdeksi iankaikkiseksi Kristuksen morsiameksi. Alkavat Teurastetun Karistan ihmeelliset häät. Kirkastettu seurakunta saa yhtyä Isän edessä Jeesukseen Kristukseen. Temppelin kaikkeinpyhin levittäytyy koko

uuden maan ja uuden taivaan suuruiseksi. Saamme viettää Herran kanssa koko ikuisuuden hänen temppelissään ja hänen temppelinään.

Jokaisen paikallisseurakunnan jumalanpalvelus on tarkoitettu ikään kuin Jeesuksen toisen tulemisen kenraaliharjoitukseksi. Saamme kuulla jo nyt Herran rakastavaa puhetta Sanan kautta Pyhässä Hengessä. Herra lohduttaa ja parantaa ja puhdistaa meitä synnistä lopullista kirkastumista varten ja saamme opetella ylistämään Herää. Saamme jo ennakoiden maistaa tulevan hääjuhlan ateriaa ehtoollisessa. Yhteinen kokoontuminen on tarkoitettu juhlaa Herran edessä odottaessamme lopullista riemua.

Kazuko Miyazaki Yoshinogawan seurakunnan 30 -vuotisjuhlassa

Ylistetty olkoon meidän Herramme nimi!

Olen kiitollinen Herralle, joka on johtanut niin, että saan todistaa näissä Yoshinogawan seurakunnan 30-vuotisjuhlassa. Kuluneiden 30 vuoden ajan Jumalan on luke-mattomin tavoin osoittanut rakkauttaan, johdattanut ja jakanut armoaan seurakun-nallemme. Toinen toisensa jälkeen olemme saaneet työntekijöiksi lähettejä ja pasto-reita, jotka ovat jakaneet meille Jumalan sanaa ja joiden arkielämän keskellä olem-me saaneet nähdä Jumalan läsnäoloa. He ovat antaneet meille sielunhoitoa. Pelkkä heidän läsnäolonsa on ollut meille lohdutukseksi, kun olemme joutuneet koettele-muksiin ja ahdistuksiin. Heidän lämmöllä jakamansa rohkaisu on antanut uutta voimaa nousta ja jatkaa vaellusta.

Palauttaessani mieleeni kulunutta silmiäni eteen nousee tilanne toisensa jälkeen. Erityisesti suurena ilona muistan ne ihmiset, joiden pelastusta olimme rukoilleet. Jumala johdatti heitä jokaista yksilöllisellä tavalla ja johti heidät omiensa laumaan-sa.

Siitä kun itse pääsin osalliseksi pelastuksesta, on jo 35 vuotta, mutta siitä lähtien kun 30 vuotta sitten muutimme tänne Kagawan läänistä, olen saanut kasvaa tässä seurakunnassa. Sinä aikana mieheni ja poikamme pääsivät sisälle pelastukseen. Tyt-täremme ei ole vielä sisällä Jumalan valtakunnassa, mutta mielenkiinnolla odotam-me, millä tavalla Herra vastaa rukouksiimme hänen puolestaan. Kovin nopeasti ohikiitäviltä menneet vuodet tuntuvat. Niihin on sisältynyt epälukeinen määrä ar-kielämän kysymyksiä, ihmissuhdeongelmia, työasioita ja kotikiusioja, mutta kaiken keskellä vaelluksemme on ollut tarrautumista Jumalan sanaan."

Katsoessani menneisyyteen joudun kiitollisena huudahtamaan: 'Ai niinkö se olikin, Jeesus!' Toki on vielä sellaista, mitä en vielä ymmärrä, mutta odotan sitä päivää, kun taivaassa kaikki kysymykset saavat lopullisen vastauksensa. Omalla kohdallani seitsemän kahdeksan vuotta sitten alkaneet vaihdevuosiongelmat veivät minut niin fyysisesti kuin henkisestikin todella tuskalliseen tunneliin, josta vihdoinkin viimein olen päässyt ulos. Pahimmillaan en kyennyt puhumaan asioistani kenellekään ja kirkkoon tuleminenkin oli työn ja tuskan takana. Oli jakso, jona joka yö minun oli otettava unilääkettä saadakseni nukutuksi. Noina unettomina öinä, kun en kyennyt edes lukemaan Raamattua enkä rukoilemaankaan, kaivoin esiin Jorma Pihkalan lä-hettämiä sananselityskirjeitä ja luin niitä moneen kertaan. Kuuntelin eri pastoreiden

puhekasetteja ja hengellisten laulujen kasetteja. Niin tehden sydämeni rauhoittui, sieluni virkistyi ja sain avun. Jumalan sanan voima tuli todelliseksi.

Runsaat 15 olen antanut kalligrafian (japanin käsialakirjoituksen) pienimuotoista opetusta. Mutta erään ystäväni neuvosta aloitin kotiaivustukseen keskittyvän yrityksen. Epäröivä ajatukseni siitä, että minähän olen sentään jo aika vanha, muuttui-kin iloiseksi tietoisuudeksi siitä, että minullekin tarjoutui vielä tilaisuus tehdä sel- laista, joka on todellakin tarpeellista. Hoitotyö on kyllä fyysisesti varsin vaativaa, mutta toisaalta vanhukset ovat suuresti rohkaisseet minua, mistä olen todella kiitol- linen. Työtä tehdessäni mieleeni nousee usein Saarnaajan sana: *"Muista Luojaasi nuoruudessaasi, ennen kuin pahat päivät tulevat."* (12:1) Olen enimmäkseen tekemisissä 85-90 -vuotiaiden kanssa. Heidän joukossaan moni toistaa sanoja: 'Elämälläni ei ole mitään mieltä enää, haluaisin vai kuolla pian pois.' Ne, jotka ovat eläneet tavoitellen tämän maailman kunniaa ja loistoa, joutuvat vanhetessaan ja heikentyessään näke- mään, kuinka ihmiset hylkäävät heidät. Mutta niitä, jotka ovat ottaneet vastaan Jee- suksen sydämeensä, ei olosuhteiden muutos hallitse. Heillä on tulevaisuus, heillä on taivaan toivo, heidän olemuksestaan loistaa päivittäin kiitollisuus. Ero on kuin maan ja taivaan välillä. Kun teen työtä vanhusten parissa, jotka eivät tunne Juma- laa, rukoilen ja pidän mielessäni Jeesuksen sanat: *'Totisesti minä sanon teille: kaiken, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet mi- nulle'*. (Matt. 25:40) Haluan niiden mukaan työssäni toimia.

Millaisen vanhuksen muodossa Jeesus tuleekaan minua vasaan huomenna! Ilolla sitä odotan. Halleluja, kiitos Herran! (2005)

Entä sinä?

Kuulutko sinä jo pyhään ja kuninkaalliseen papistoon, joka Kristuksen veren puhdis- taman ja hänen täydellisen pyhyytensä turvaamana kulkee kohti suuren toivon täyt- tymistä, taivaallista kaikkeinpyhintä? Ellet vielä, Herra kutsuu sinua sanassaan. Avaa sydämesi totuudelle, jonka hän paljastaa sydämesi tilasta ja huuda häneltä ar- moa sillä perusteella, että Jeesus on jo Golgatan ristillä sovittanut syntisi. Pyydä häntä tulemaan Herraksesi hallitsemaan sydäntäsi. Saat silloin osaksesi elämän Pyhässä Hengessä ja pääsyt kirkkauden valtakuntaan.

Jos sinä tunnet jo Herran, sinua kutsutaan pitämään kiinni edessäsi olevasta toivos- ta ja antamaan tunnustuksesi siitä Herrasta, jonka tunnet. Herra kutsuu sinua suorit- tamaan tänäänkin pappistehtävääsi julistaa hänen suuria tekojaan ja osoittaa vel- jesrakkautta ja tehdä hyviä tekoja hänen nimensä kunniaksi.